

virkelig Støtte for Sygekasserne. Jeg skal gjøre den Bemærkning, at jeg ingenlunde tror, at Tilskudet vil komme op dertil; det vil hverken blive 350,000 eller 400,000 Kr., idet Loven indeholder Bestemmelser, der forbyde, at adskillige af Sygekassemedlemmerne komme i Betragtning, saaledes Dobbeltgængere, der jo findes i adskillige Sygekasser, og Personer, der have over en vis, nærmere bestemt Indtægt, hvilke ikke kunne blive Medlemmer af Sygekasser og ikke ville kunne komme til at nyde Godt af Tilskudet, selv om de nu ere Medlemmer af en Sygekasse. Tilskudet vil paa Grund deraf blive mindre. Endvidere maa man gaa ud fra, at den Hjælp, der tidligere har været ydet af Væresmedlemmer og af Kommunerne og ad andre Veie, hvilket man har beregnet til 110,000 Kr., for en stor Del vil forsvinde, naar det Offentlige træder til. Man vil derfor sikkert komme til det Resultat, at 250,000 Kr. fra det Offentliges Side vil blive nærmere ved det Rigtige end 350,000 Kr. Det har jo ikke Meget at sige i og for sig, om det bliver nogle Hundrede Tusinde Kroner mere eller mindre; men, saa vidt jeg har kunnet komme til Klarhed i Forholdet, ville 250,000 Kr. komme til at passe bedre end 350,000. Det dreier sig jo saa om, hvorvidt man kan antage, at disse 250,000 Kr., eller lad os sige 300,000 Kr., naar man vil anslaa det høit, ville have nogen Betydning for Sygekasserne. Ja, man skulde jo antage, at et saadant Beløb til de samlede Sygekasser vilde have nogen Betydning, og det kunde det ogsaa have under andre Forhold. Men under de givne Forhold tror jeg ikke, at det vil have nogen Betydning, men at det vil blive opslugt uebliffelig. Jeg tror, at saasnart det Offentlige træder til og støtter Sygekasserne, ville Lægerne gjøre Krav paa, at faae Mere for deres Arbeide end nu, og man maa vistnok være enig i, at det er berettiget, naar Lægerne komme med et saadant Krav. Naar det ærede Medlem fra Frederiksborg Amt (Holch) for et Dieblif siden mente, at der ikke er nogen Fare i den Retning, veed jeg ikke, hvad han bygger paa, undtagen paa Lægernes vedvarende Godgjørenhed overfor Sygekasserne. Man kan vist være enig om, at det overhovedet er Lægerne, der have holdt Sygekasserne oppe; havde de ikke stillet

sig, som de have gjort, vilde Sygekasserne være gaaede tilgrunde for længe siden. Men jeg tror ikke, at man kan stole paa, at det skal vedblive. Vi have jo et Exempel fra for et Aars Tid siden; overfor Statsbanefunktionærernes Sygekasse i Sjælland var der jo da en almindelig Strife blandt Lægerne. Hvorfor skulde man da ikke tro, at Lægerne, naar det Offentlige nu træder til, ville søge at faae noget Mere for deres Arbeide, end de have faaet til Dato? Jeg synes ikke, man med Billighed kan forlange, at de skulle vedblive som hidtil. Dernæst, saa snart det Offentlige træder til, vil det, hvis der overhovedet skal komme Noget ud af denne Understøttelse, saaledes, at den kan blive tilgængelig for alle Samfundsborgere, der have det daarlige, aabenbart forringe Lægernes private Praxis. Naar man søger at drage en stor Masse af Befolkningen ind under Sygekasserne, hvorledes kan man da tro, at Lægerne vedlivende ville stille sig som hidtil til denne Institution, naar de derved komme til at staa sig selv direkte og indirekte? Det er at stille for stor en Fordring til Lægestanden, og jeg tror ingenlunde det lader sig gjøre. Jeg tror tværtimod, at Lægerne for Diebliffet gaa og vente paa, at det Offentlige skal træde til for at de kunne faae noget større Honorar. Jeg tror heller ikke, at Sygekasserne kunne være tjente med, at Lægerne faae saa lille et Honorar, som de faae. Skulle de Syge betjenes af Lægerne, maa Lægerne have Noget for at betjene dem. Den Godgjørenhed, som der gjøres Fordring paa, holder ikke Stik i vort nuværende Samfund. Lægerne ville ogsaa have Noget for deres Arbeide, vi vide jo, at i deres private Praxis lade de sig betale overordentlig godt, og jeg tror ikke paa, at de vedblivende ville støtte Sygekasserne. Deres nuværende Honorar fra Sygekasserne er jo yderst slet; det beregnes til 1 Kr. aarlig for hvert Medlem. For det Honorar kunne de Syge ikke vente Besøg af Lægerne mere end høist hver 4de—5te Dag, men det kunne de Syge ikke være tjente med, og Lægerne kunne ikke være tjente med at komme oftere, naar de kun faae 1 Kr. for hvert Medlem. Som Sagerne staa nu, have Lægerne Valget imellem at sætte deres egen Interesse til Side eller sætte de Syges Interesse til Side. Det kan være, at de for